

Η ΑΝΕΠΙΤΥΧΗΣ ΠΡΟΣΠΑΘΕΙΑ ΑΠΟΛΥΤΑΡΧΙΚΗΣ ΔΙΑΚΥΒΕΡΝΙΣΗΣ ΑΠΟ ΤΟΝ ΚΑΠΟΔΙΣΤΡΙΑ, ΤΗΝ ΑΝΤΙΒΑΣΙΛΕΙΑ ΚΑΙ ΤΟΝ ΟΘΩΝΑ

Καραδήμας Θεόδωρος¹, Καραδήμα Παναγιώτα²

1. Φοιτητής του Ελληνικού Ανοικτού Πανεπιστημίου, της Σχολής Ανθρωπιστικών Σπουδών, του Πτυχιακού Προγράμματος Σπουδών, Σπουδές στον Ελληνικό Πολιτισμό. Οικονομολόγος, απόφοιτος του Προγράμματος Μεταπτυχιακών Σπουδών, της Οικονομικής & Επιχειρησιακής Στρατηγικής, του Πανεπιστημίου Πειραιώς. Στοιχεία επικοινωνίας: teo.karadimas@gmail.com
2. Οικονομολόγος, απόφοιτη του Προγράμματος Μεταπτυχιακών Σπουδών, της Οικονομικής & Επιχειρησιακής Στρατηγικής, του Πανεπιστημίου Πειραιώς, Στοιχεία επικοινωνίας: pn_karadima@yahoo.gr

Περίληψη

Στην παρούσα ερευνητική εργασία, επιχειρείται η ανάλυση των σημαντικότερων ενεργειών από τον Καποδίστρια, την οθωνική Αντιβασιλεία, αλλά και τον Όθωνα, με σκοπό τη δημιουργία συγκεντρωτικού κράτους. Αναλυτικότερα, με την ενδελεχή μελέτη, σχετικής με το υπό εξέταση θέμα, βιβλιογραφίας. Αποτυπώνονται, οι πολιτικές και κοινωνικές ζυμώσεις, οι οποίες οδήγησαν σε αποτυχία κάθε προσπάθεια απολυταρχικής διακυβέρνησης. Παράλληλα, δεν αμελούμε να αναφέρουμε, τους βασικούς παράγοντες που επεδίωξαν να επηρεάσουν τη διακυβέρνηση της χώρας. Αυτοί οι παράγοντες, ήταν οι Ευρωπαϊκές δυνάμεις, οι οποίες είχαν επιτρέψει τη δημιουργία του Ελληνικού κράτους, επιδιώκοντας να εφαρμόσουν σε αυτό πρακτικές που ίσχυαν στην ανώτερη πολιτισμικά Ευρώπη. Παρόλα αυτά, οι παρεμβάσεις αυτές, στην κατεστραμμένη νεόδμητη χώρα, η οποία είχε υποστεί τις συνέπειες της βάνανσης Οθωμανικής κατοχής, για ολόκληρους αιώνες, οδήγησαν σε εμφύλιες συγκρούσεις, επιτείνοντας το χάος. Ακόμη, οι μεταρρυθμίσεις που επιχειρήθηκαν, αγνόησαν τον πόθο του Ελληνικού λαού για ελευθερία και κατ επέκταση, για δημοκρατική διακυβέρνηση. Τέλος, οι εσωτερικές έριδες και οι ξένες παρεμβάσεις, οδήγησαν σε πολιτισμική και οικονομική οπισθοδρόμηση, με συνέπεια να χαθεί μία σημαντική αναπτυξιακή ευκαιρία.

Λέξεις κλειδιά: Καποδίστριας, Αντιβασιλεία, Όθωνας, διακυβέρνηση, πολίτευμα, Σύνταγμα.

1. Εισαγωγή

Η διακυβέρνηση που επιχειρήθηκε, από τον Καποδίστρια, την οθωνική Αντιβασιλεία, αλλά και τον Όθωνα, επεδίωκε με παντοίους τρόπους να εγκαθιδρύσει στο νεόδμητο Ελληνικό Κράτος συγκεντρωτικό σύστημα διακυβέρνησης. Βασική επιρροή ήταν τα απολυταρχικά κράτη της Ευρώπης, των οποίων τα πολιτεύματα δε

βρήκαν απήχηση στον Ελληνικό λαό, που επιθυμούσε δημοκρατική διακυβέρνηση της χώρας, με ταυτόχρονη συμμετοχή του στα κοινά.

Η παρούσα μελέτη, επιχειρεί να αποτυπώσει το περιεχόμενο αυτών των αντιδράσεων και να αναφέρει τους εκάστοτε εκφραστές τους. Ξεκινώντας, αναλύει τις προσπάθειες εγκαθίδρυσης σύγχρονου απολυταρχικού κράτους, από τον Καποδίστρια και την Αντιβασιλεία. Στη συνέχεια, προσεγγίζει τις μεθόδους που χρησιμοποίησε ο Όθωνας, από την ανάληψη των καθηκόντων του και τις δυσχέρειες που αντιμετώπισε εξαιτίας του απολυταρχικού τρόπου διακυβέρνησης του.

2. Η διακυβέρνηση του Καποδίστρια (1828-1831)

Ο Καποδίστριας ανακηρύχτηκε κυβερνήτης από τη Γ΄ Εθνική Συνέλευση για επτά χρόνια, σε μία περίοδο όπου η βιωσιμότητα της επανάστασης διέτρεχε σοβαρό κίνδυνο. Επιχειρώντας να ανατρέψει το αρνητικό κλίμα συγκέντρωσε στα χέρια του την εκτελεστική και τη νομοθετική εξουσία, επιχειρώντας να οργανώσει το κράτος με σύγχρονες δομές. Για το σκοπό αυτό, ανέθεσε δημόσια αξιώματα σε Επτανήσιους, οι οποίοι γνώριζαν τις μεθόδους της σύγχρονης διοίκησης. Αυτό προκάλεσε την έντονη αντίδραση της παλαιάς άρχουσας τάξης, καθώς διέβλεπαν ότι τα δικαιώματα που κατείχαν από την εποχή της Οθωμανικής Αυτοκρατορίας χάνονταν από τα χέρια τους (Λούκος 2003).

Ειδικότερα, από το 1828 άρχισαν να διαφαίνονται έντονες αντιδράσεις εξαιτίας του συγκεντρωτικού πνεύματος διακυβέρνησης του Καποδίστρια, με κυριότερους πολέμιους του, τους προκρίτους της Μάνης. Επιπρόσθετα, η πολιτική αντιπαράθεση μεγάλωσε, εξαιτίας της διαμάχης του Κυβερνήτη με το Πανελλήνιο Συμβούλιο, το οποίο δεν επιθυμούσε να παρέχει δικαίωμα ψήφου σε όσους προέρχονταν από περιοχές, οι οποίες δε συμπεριλαμβάνονταν στο απελευθερωμένο κράτος (Μαργαρίτης *et. al.*, 1999).

Η ουσιαστικότερη συσπείρωση εναντίων του Καποδίστρια, έγινε στο Άργος στη Δ΄ Εθνική Συνέλευση τον Ιούλιο του 1829, εξαιτίας των αυταρχικών χειρισμών του προκειμένου οι αποφάσεις της, να απηχούν τις επιλογές του Κυβερνήτη. Σε όλα αυτά, προστέθηκε και η πρόθεση του Καποδίστρια να διανεμίει σε ακτήμονες τις εθνικές γαίες, δηλαδή τα τέως τουρκικά κτήματα, που τώρα ήταν ιδιοκτησία του κράτους. Ακόμη, η παραίτηση του Λεοπόλδου του Σαξονικού Κοβούργου, ο οποίος είχε οριστεί ως πρώτος ηγεμόνας της Ελλάδας, εκλήφθηκε ως γεγονός που θα ισχυροποιούσε ακόμη περισσότερο τον Καποδίστρια (Λούκος 2003).

Αποτέλεσμα ήταν η αυτοδιοικούμενη Ύδρα μαζί με τη Μάνη να στασιάσουν, αρνούμενοι να πληρώνουν φόρους. Ακλούθησε βίαιη καταστολή της εξέγερσης και παραπομπή των πρωταιτών σε δίκη, που ανήκαν στην οικογένεια Μαυρομιχάλη. Ταυτόχρονα, ξέσπασε νέα εξέγερση στην ανατολική Στερεά υπό τον Τσάμη Καρατάσο, η οποία καταπνίχθηκε βίαια. Ενώ, οι εξεγερμένες δυνάμεις της Ύδρας, Σύρου, Σπετσών και Μάνης, επέφεραν ανυπολόγιστες καταστροφές και γενικευμένο χάος.

Τέλος, επιδιώκοντας ο Καποδίστριας να επέλθει ειρήνη, με την Ε΄ Εθνική Συνέλευση, προκήρυξε εκλογές. Όμως, στις 27 Σεπτεμβρίου του 1831 δολοφονήθηκε από δύο μέλη της οικογένειας Μαυρομιχάλη, με συνέπεια να ξεσπάσει νέος πόλεμος μεταξύ υποστηρικτών και αντιπάλων του Καποδίστρια, μέχρι την έλευση του Όθωνα (Petropulos 1985-1986).

3. Η περίοδος της οθωνικής Αντιβασιλείας (1833-1835)

Καθώς ο Όθωνας ήταν ανήλικος, τη διακυβέρνηση ανέλαβαν τρεις Βαυαροί αντιβασιλείς, με εξουσίες αυστηρά καθορισμένες από το βασιλιά της Βαυαρίας Λουδοβίκο. Αναλυτικότερα, πρόεδρος της Πρώτης Αντιβασιλείας (1832-1834) διορίστηκε ο κόμης Άρμανσπεργκ, αναλαμβάνοντας τα οικονομικά του κράτους. Τα νομικά ζητήματα ανέλαβε ο καθηγητής Λουδοβίκος Μάουρερ. Την άμυνα ο φιλέλληνας Έουντεκ και τη δημόσια διοίκηση ο Καρλ φον Άμπελ.

Επιχειρώντας, η αντιβασιλεία, να δομήσει ένα σύγχρονο κράτος, ανέθεσε πολλά από τα ανώτερα αξιώματα σε Βαυαρούς, παραγκωνίζοντας τους προεστούς και τους Έλληνες διανοούμενους. Αυτό φυσικά είχε ως συνέπεια την αντίδραση όσων απέβλεπαν σε θέσεις στον κρατικό μηχανισμό. Ενώ, η ανάθεση της άμυνας σε Βαυαρικά στρατεύματα και η παραγκόνιση των αγωνιστών, στους οποίους χρωστούσε την ελευθερία της χώρα, μεγέθυνε τη δυσαρέσκεια προς τη νέα άρχουσα τάξη (Μπάλτα *et. al.*, 2015).

Επιπρόσθετα, επιδιώκοντας, την εγκαθίδρυση συγκεντρωτικού κράτους, η αντιβασιλεία, ηθελημένα υποδαύλιζε τις έχθρες μεταξύ των κομμάτων, δελεάζοντας τα μέλη τους με αξιώματα τα οποία πολύ εύκολα στη συνέχεια παραχωρούσε σε αντίπαλους τους. Αποτέλεσμα αυτών των ενεργειών, ήταν να ξεσπάσει ένοπλη εξέγερση στη Μάνη, η οποία καθυποτάχθηκε με ένοπλα μέσα.

Επιπρόσθετα, τον Ιούλιο του 1834, ο Μάουρερ και ο Άμπελ, εξαναγκάστηκαν σε παραίτηση, αφήνοντας την πλήρη εξουσία στον Άρμανσπεργκ, όπου τότε ξεκινά η Δεύτερη Αντιβασιλεία (1834-1835). Όμως, η σύγκρουση με τον Κωλέττη, του οποίου το κύρος είχε ισχυροποιηθεί μετά τη βίαιη καταστολή της εξέγερσης της επανάστασης της Μεσσηνίας, οδήγησε σε δυσμένεια τον Άρμανσπεργκ (Κωστής 2013).

Ακόμη, σημαντική τομή, ήταν και η ανακήρυξη της Εκκλησίας της Ελλάδος σε αυτοκέφαλη, με υπαγωγή της στην εξουσία του κοσμικού κράτους. Ακόμη, ο βασιλιάς, όριζε τα μέλη της Ιεράς Συνόδου και μπορούσε να επεμβαίνει στα εσωτερικά ζητήματα της εκκλησίας. Η ενέργεια αυτή, προκάλεσε αντιδράσεις από την πλευρά του Οικουμενικού Πατριαρχείου Κωνσταντινουπόλεως, παρότι το αυτοκέφαλο της Εκκλησίας της Ελλάδος, περιορίζονταν σε διοικητικά και όχι δογματικά ζητήματα, αναγνωρίζοντας την υπεροχή του Οικουμενικού Πατριαρχείου (Μαργαρίτης *et. al.*, 1999).

4. Ο Όθωνας και η απόλυτη μοναρχία (1835-1843)

Η περίοδος που ακολούθησε, ήταν μία πάλη μεταξύ των τριών ισχυρότερων κομμάτων, δηλαδή, του Αγγλικού Κόμματος, με αρχηγό τον Μαυροκορδάτο, του Γαλλικού Κόμματος, με αρχηγό τον Κωλέττη και του Ρωσικού Κόμματος, με κυρίαρχες μορφές τους καποδιστριακούς και την οικογένεια Κολοκοτρώνη. Σε όλα αυτά ήρθε να προστεθεί και η αντιπαράθεση του Όθωνα με τον Αρμανσπεργκ, ο οποίος τώρα ήταν αρχιγραμματέας του κράτους, οδηγώντας στην καθαίρεση του τελευταίου και στο διορισμό του ως πρεσβευτή στο Παρίσι. Τη θέση του Αρμανσπεργκ, πήρε ο Κωλέττης, ο οποίος επιχείρησε να εκμηδενίσει τα αντίπαλα κόμματα, υποδαυλίζοντας τον εθνικό διχασμό.

Από την πλευρά του ο Όθωνας κυβερνούσε απολυταρχικά, ενώ τηρούσε πολιτική ίσων αποστάσεων με τα κόμματα και τις μεγάλες δυνάμεις, με φιλωρωσικά χαρακτηριστικά τα πρώτα χρόνια της βασιλείας του. Όλα αυτά έρχονταν σε αντίθεση με την επιθυμία του Αγγλικού και Γαλλικού Κόμματος, που επεδίωκαν την παραχώρηση Συντάγματος από το βασιλιά (Κωστής 2013).

Οι αντιδράσεις για την απολυταρχική άσκηση της εξουσίας, πήραν μορφή διαμέσου του Ρωσικού Κόμματος και της μυστικής εταιρείας του Φοίνικα, που υποστηρίζονταν από τα φτωχότερα στρώματα του πληθυσμού. Αποτέλεσμα, ήταν η βίαιη καταστολή της εταιρείας και η προσαγωγή σε δίκη των επιφανών στελεχών της. Στη συνέχεια, την πρωθυπουργία ανέλαβε, για σύντομο διάστημα, ο Μαυροκορδάτος, ο οποίος έχαιρε της υποστήριξης των Αγγλων, επιχειρώντας ανεπιτυχώς να κατευνάσει τη λαϊκή δυσαρέσκεια. Ενώ, ούτε και ο μετέπειτα πρωθυπουργός Δημήτριος Χρηστίδης, κατάφερε να αντιστρέψει το αρνητικό κλίμα.

Όλα αυτά οδήγησαν σε νέα συνομοσία εναντίον της βαυαροκρατίας, στην οποία συμμετείχαν όλα τα κόμματα και τη 3^η Σεπτεμβρίου του 1843 με τη συνέργεια του στρατού επέβαλαν στο βασιλιά, την παραχώρηση γραπτού συντάγματος. Η νέα κυβέρνηση που σχηματίστηκε, αποτελούνταν ισόρροπα από όλα τα κόμματα και προκήρυξε εκλογές με σκοπό την ανάδειξη εθνοσυνέλευσης, στην οποία συμμετείχαν εκπρόσωποι και των υπόδουλων ακόμη περιοχών. Η Εθνική Συνέλευση, ξεκίνησε τις εργασίες της το Νοέμβριο και ολοκληρώθηκε το Μάρτιο του 1844 με τη ψήφιση του συντάγματος.

Επίσης, καλό είναι να αναφερθεί, ότι το Σύνταγμα του 1844, πρόβλεπε σημαντικές αρμοδιότητες στο βασιλιά, αλλά καθόριζε και κάποια πολιτικά δικαιώματα, σε όλους τους ενήλικες άνδρες. Πλέον, η Ελλάδα υπεισέρχεται σε μία νέα εποχή, από την απόλυτη μοναρχία, στη συνταγματική μοναρχία (Μαργαρίτης *et. al.*, 1999).

5. Η συνταγματική μοναρχία (1844-1864)

Με το κίνημα της 3^{ης} Σεπτεμβρίου του 1843, ο Όθωνας αναγκάστηκε να αποδεχτεί τη συνταγματική διακυβέρνηση και στις 18 Μαρτίου 1844 ορκίστηκε να ασκεί τα καθήκοντα του σύμφωνα με το νέο σύνταγμα. Πλέον, οι παλαιά

αριστοκρατία, κατέλαβε τις θέσεις των Βαυαρών, επιδιώκοντας τη δημιουργία ενός συγκεντρωτικού πελατειακού κράτους με σοβαρές ανισότητες. Όλα αυτά οδήγησαν στην ισχυροποίηση των κομμάτων και την αναζωπύρωση της μεταξύ τους εχθρότητας.

Οι πρώτες εντάσεις ξέσπασαν όταν η Κυβέρνηση Μαυροκορδάτου, επιχείρησε να πραγματοποιήσει εκλογές, τα αντίπαλα κόμματα με την παρότρυνση του ίδιου του Όθωνα, προέβησαν σε βιαιότητες. Οι πρώτες αυτές εκλογές, παρά τη βία και τη νοθεία από όλες τις παρατάξεις, ανέδειξαν ως πρώτο πρωθυπουργό τον Κωλέττη, με την υποστήριξη του Στέμματος, του Γαλλικού και Ρωσικού κόμματος και τέλος των οπλαρχηγών. Βασική μέριμνα, της νέας κυβέρνησης, ήταν η διατήρηση του απολυταρχικού χαρακτήρα του πολιτεύματος και η απουσία δυνατότητας εκδημοκρατισμού του, με παράλληλη ενίσχυση των πελατειακών πρακτικών, οξύνοντας τα μίση, μεταξύ ευνοούμενων και μη. Το 1847 ο Κωλέττης, προκήρυξε εκλογές, τις οποίες κέρδισε, παρά τη συσπείρωση εναντίων του, όλων των άλλων κομμάτων, με παρότρυνση αυτή τη φορά των Βρετανών.

Όμως, μετά από λίγο πέθανε και ο Όθωνας, διόρισε πρωθυπουργό τον Κίτσο Τζαβέλα. Η ενέργεια αυτή του Όθωνα, ήταν η αρχή μίας περιόδου έντονου παρεμβατισμού από πλευράς του. Όμως, οι εσωτερικές διαμάχες, που είχαν πάρει τη μορφή εμφυλίου πολέμου, σε συνδυασμό με τη γιγάντωση της ληστείας, οδήγησαν σε τέλμα τη χώρα. Συνέπεια ήταν, η αντικατάσταση του Τζαβέλα από τη Κυβέρνηση Κουντουριώτη, η οποία λίγο αργότερα παραχώρησε τη θέση της στην Κυβέρνηση Κανάρη.

Η πολιτική κατάσταση πρόσκαιρα ομαλοποιήθηκε με την Κυβέρνηση Κριεζή, η οποία επέτυχε την εδραίωση της στη εξουσία, επαναφέροντας παράλληλα το κύρος της βασιλείας γενικότερα. Σε αυτό βοήθησαν καταλυτικά η επιτυχής αντιμετώπιση των διεθνών διπλωματικών απειλών και η ειρήνευση μεταξύ των εμπόλεμων φατριών και ομάδων συμφερόντων, στο εσωτερικό της Ελλάδος (Κωστής 2013).

Όμως, η αναζωπύρωση εθνικιστικών ιδεών, με αφορμή την τροχιά σύγκρουσης στην οποία εισήρθε η Ρωσία με την Τουρκία, προκάλεσε εξεγέρσεις στη Ήπειρο, τη Μακεδονία και τη Θεσσαλία, παραγκωνίζοντας τη δυνατότητα δημοκρατικής εξέλιξης της Ελλάδας. Σε αυτό το δυσχερές τοπίο, αρνητικό ρόλο διαδραμάτισαν οι Άγγλοι και οι Γάλλοι, οι στρατιωτικές δυνάμεις των οποίων κατέλαβαν τον Πειραιά, επιβάλλοντας τη φιλική προς αυτούς, Κυβέρνηση Μαυροκορδάτου, η οποία δεν ήταν συμπαθής στο λαό (Παπαγεωργίου 2004).

Αποτέλεσμα ήταν, το ξέσπασμα νέων εξεγέρσεων, με σαφή πλέον προσανατολισμό προς τον απολυταρχικό τρόπο διακυβέρνησης του Όθωνα. Τα γεγονότα αυτά, οδήγησαν στην άνοδο της Κυβέρνησης Μιαούλη το 1859. Όμως, ο αυταρχισμός από την Κυβέρνηση συνεχίζονταν, τροφοδοτώντας νέες συγκρούσεις, με παράλληλη δίωξη των αντιφρονούντων της Βασιλείας. Ενώ η σύντομη ανάληψη της πρωθυπουργίας από τον Κανάρη, μόνο πρόσκαιρα άμβλυσε το φορτισμένο αρνητικά κλίμα, οδηγώντας στη Στάση του Ναυπλίου το 1862 από το στρατό. Ακολούθησαν, η πάταξη της από τις κυβερνητικές δυνάμεις, καθώς και το ξέσπασμα νέων εξεγέρσεων

σε ολόκληρη την επικράτεια της Ελλάδος, όπως στην Αιτωλοακαρνανία υπό το Γρίβα και στην Κόρινθο με τον Επαμεινώνδα Δεληγιώργη. Οδηγώντας, τον Όθωνα σε παραίτηση και μαζί με αυτόν, σε αποτυχία της προοπτικής εγκαθίδρυσης απολυταρχικού πολιτεύματος (Μαργαρίτης *et. al.*, 1999).

6. Συμπεράσματα

Ολοκληρώνοντας, αναλύσαμε ότι ο Καποδίστριας, επιχείρησε να οργανώσει την κεντρική κρατική εξουσία με συγκεντρωτικό τρόπο, γεγονός που προκάλεσε αντιδράσεις, οι οποίες οδήγησαν στη δολοφονία του. Η Αντιβασιλεία, επιδίωξε τη διατήρηση του συγκεντρωτικού χαρακτήρα του πολιτεύματος, παρέχοντας αυτοδιοίκηση των τοπικών κοινοτήτων. Παράλληλα, όμως, οι αρμοδιότητες των τοπικών αξιωματούχων, ήταν περιορισμένες και χρειάζονταν η έγκριση της κεντρικής διοίκησης σε πολλά ζητήματα. Στο ίδιο πλαίσιο κινήθηκε και η πολιτική του Όθωνα, επιβάλλοντας απολυταρχικό πολίτευμα, τηρώντας άλλοτε πολιτική ίσων αποστάσεων και άλλοτε εύνοιας ορισμένων παρατάξεων. Τελικά, αναγκάστηκε να αναδιπλωθεί και να παραχωρήσει Σύνταγμα. Τέλος, οι εσωτερικές έριδες μεταξύ των αντίπαλων ομάδων και οι προσωπικές φιλοδοξίες, εξανάγκασαν σε παραίτηση τον Όθωνα (Μαργαρίτης *et. al.*, 1999).

Βιβλιογραφία

1. Κ. Κωστής, *Τα κακομαθημένα παιδιά της Ιστορίας. Η διαμόρφωση του νεοελληνικού κράτους 18^{ος} – 21^{ος} αιώνας*, Εκδόσεις Πόλις, Αθήνα 2013, σ. 179-233.
2. Χ. Λούκος, *Ιστορία του Νέου Ελληνισμού 1770-2000*, τόμος Γ', Εκδόσεις Ελληνικά Γράμματα, Αθήνα 2003, σ. 185-216.
3. Γ. Μαργαρίτης, Σ. Μαρκέτος, Ν. Ροτζώκος, Κ. Μαυρέας, *Ελληνική Ιστορία. Νεότερη και σύγχρονη ιστορία*, τόμος Γ', Εκδόσεις ΕΑΠ, Πάτρα 1999, σ. 142-155.
4. Α. Μπάλτα, Ε. Βόγλη, Χ. Χρηστίδης, *Θέματα νεοελληνικής ιστορίας 19^{ος} – 20^{ος} αιώνας*, Εκδόσεις Ελληνικά Ακαδημαϊκά Συγγράμματα και Βοηθήματα, Αθήνα 2015, σ. 109-176.
5. Σ. Παπαγεωργίου, *Από το Γένος στο Έθνος. Η θεμελίωση του ελληνικού κράτους 1821-1864*, Εκδόσεις Παπαζήση, Αθήνα 2004, σ. 255-408.
6. J. Petropoulos, *Πολιτική και συγκρότηση κράτους στο ελληνικό βασίλειο 1833-1843*, τόμος Α', Εκδόσεις Μορφωτικό Ίδρυμα Εθνικής Τραπέζης, Αθήνα 1985-1986, σ. 144-181.

THE UNSUCCESSFUL EFFORT OF AUTHORITARIAN GOVERNMENT BY CAPODISTRIA, THE REGENCY, AND OTHON

Karadimas Theodoros¹, Karadima Panagiota²

1. Student at Hellenic Open University, School of Humanities. Economist, Graduate, Program of Postgraduate Study, Economic and Operational Strategy, University of Piraeus. Elements of communication: teo.karadimas@gmail.com
2. Economist, Graduate, Program of Postgraduate Study, Economic and Operational Strategy, University of Piraeus. Elements of communication: pn_karadima@yahoo.gr

Abstract

In the present research, we try to analyze the actions of Kapodistria, the Ottoman Empire, as well as Othon, in order to create a centralized state. Specifically with a thorough study of literature review on the subject. It imprinted, the political and social fermentations, which led to failure in every attempt of authoritarian government. At the same time, we should not neglect to mention the key factors that have sought to influence the country's governance. These factors were the European forces that had allowed the creation of the Greek state, seeking to apply practices that were in force to the higher cultural Europe. However, these interventions, in the ruined newly-built country, who had suffered from the consequences of the brutal Ottoman occupation for centuries, led to civil conflicts, intensifying chaos. Moreover, the reforms that have been attempted, ignored the desire of the Greek people for freedom and, therefore, for democratic governance. Finally, internal disputes and foreign interventions, led to a cultural and economic retreat, resulting in a major development opportunity being lost.

Keywords: *Capodistria, Regency, Othon, governance, government, Constitution.*